

Doufám, že mi sílu Bůh dá

Monika Absolonová

Samotná, ztracená, je pryč má láska s jizvou.
Chci být s ním, žadoním, ať andělé mě vyzvou.
Pozemský život zkys, já steskem svým se rozplývám.
V náruči stín mám.

Nicolas, dávný hlas těch letních časů v loukách.
Bohužel, odešel, též k nebi vzhůru stoupá.
V očích sůl, jsem pro dvůr, král jméno mé jen proklíná.
V nouzi dlaně spínám.

Doufám, že mi sílu Bůh dá, pomstou svou jsem posedlá.
Má pykat král, všechno štěstí mi vzal.
Už cítím, já mám jít dál.

Podsvětí, zasvětim čas jenž mi stále zbývá.
Markýzou budu zlou, strach z té, co dál se skrývá.
Pozná král nastokrát, jen jméno mé ať proklíná.
Zášť má neusíná.

Doufám, že mi sílu Bůh dá, pomstou svou jsem posedlá.
Má pykat král, všechno štěstí mi vzal.
Už cítím, já mám jít dál.

Doufej, že ti sílu Bůh dá, markýzou buď andělů.

Má pykat král, všechno štěstí mi vzal.
Už cítím, já mám jít dál.
Už cítím, já mám jít dál